

az előre-hátra billegést fokozta és veszélyessé tette, hogy jobbra-balra is táncolni kezdtünk. Megremegtem, mert felismertem a leselkedő veszélyt, ami előttünk állt! ... Hangtalanul, ínfeszülésig húztam a mázsás súlyú evezőket. Éreztem, hogy úszunk, de az előrehaladást nem lehetett lemérni, szuroksötét volt ...

Semmit nem láttam! Az ösztönöm vezetett; jobbra tartottam.

A percek alatt keletkezett tragikus állapot, a gyöngye idegzetűek fel-felvakkanó sikongatása pattanásig feszült légkört teremtett. A helyzet kezdett félelmetessé válni, mert a vékony ruhák átáztak, a szél erősen lehűtötte a levegőt, s a lányok dideregve együtt sírtak soha nem hallott vinnyogással ...

Az ismétlődő monoton jajok, a kirobbanni készülő kétségbeesés rám is átragadt ... Remegtem egész testemben. Éreztem, hogy sürgősen cselekednem kell; véget vetni ennek az idegőrlő állapotnak, mert így nem bírom tovább ...

Ösztönösen, váratlanul szakadt fel belőlem a hang, mely hatalmas volt, és meglepően érte őket:

— Mit félnek? — vágta felém a szél saját hangomat. — Nem tudják, hogy evezek? ... Üljenek csendben! Bízsanak bennem, hazaviszem magukat! ...

(Folytatjuk.)

CS. PATAJ MIHÁLY LINÓMETSZETE